

Inhoud

Voorwoord 9

De natuurlijke heks 15

Het einde van de speurtocht 15

Animisme en Moeder Natuur 19

Verbinding voelen 22

Dit is natuurmagic 24

Verschillende vormen van natuurlijke hekserij 28

Je eigen weg bepalen 31

De individuele verbinding met de natuur 33

Het bosgevoel – Verbinding met de beuk 33

Verbinden met de natuur 36

3 Tips om je te verbinden met de natuur 38

Het belang van natuurverbinding 40

De verbindende golfbeweging 41

Niet alles heeft een betekenis 42

Symbolisch kijken 43

Vier elementen-magie 51

- Hoe de elementmeditaties mijn magie aanwakkerden 51
- De invloed van de vier elementen 55
- De kracht van het element Aarde 56
- De kracht van het element Water 59
- De kracht van het element Vuur 63
- De kracht van het element Lucht 65
- Verbondenheid met de cycli 68

Meebewegen met natuurlijke ritmen 69

- Hoe ik de natuur in mijn lichaam leerde aanvoelen 69
- Het belang van cyclisch leven 71
- De jaarfeesten en de huidige seizoenen 74
- Rituelen voor het ritmisch meebewegen 89

Landschapsmagie 93

- Hoe ik door de grond zakte 93
- Wat de aardlagen je vertellen 95
- Verbinding met het land en jouw eigen oer 100
- Op zoek naar de juiste verbinding 108
- Natuurwezens 109
- Trillingsniveau 112
- Ieder landschap heeft zijn eigen magie 115
- De kennis uit het verhaal 128

Tradities en volksgebruiken 129

- De zoektocht naar de Jufferboom 129
- Tradities leren je over vroeger 132
- De herintroductie van oude tradities 134
- De magie van bijgeloof 141
- Een boom vol wenslinten 144
- De voorjaars- en najaars schoonmaak 146
- Veranderende gebruiken 147
- Tradities integreren in rituelen 149

Nog meer natuurmagie 151

Op zoek naar meer 151

De natuur als divinatiemethode 154

Bomenmagie en de Ogham 156

Kruiden-, planten- en bloemenmagie 159

Stenenmagie 162

Zonne-, maan- en sterrenmagie 168

Weermagie 173

Blijf je verdiepen 175

Nawoord 177

Dankwoord 185

**Appendix: Verklarende woordenlijst en uitgebreide
correspondenties voor de elementen 187**

Voorwoord

‘Weet je nog hoe deze plant heet?’ vraagt mijn moeder. We zitten op een picknickkleed aan de rand van een weiland. Ik zie van alles tussen het gras staan: klaver, paardenbloemen, madeliefjes, boterbloemen... Maar de hoge plant met vreemd uitzienende bloemetjes – of zijn het zaadjes? – die mijn moeder aanwijst? Nee, die ken ik niet.

‘Dit is zuring. Zo heet het, omdat het graag in de zure grond staat. En het heeft een wat zurige smaak. Maar deze grote bladeren hier, die kun je gewoon eten.’ Ik kijk haar blijkbaar niet helemaal vol van vertrouwen aan. Zei ze ook niet zoiets over die brandnetels pasgeleden? De soep die ze daarvan had gemaakt vond ik toch echt niet lekker. ‘Vertrouw me nou maar,’ gaat ze verder, alsof ze mijn gedachten kan raden. ‘Die pannenkoeken met zevenblad erin vond je toch ook lekker?’ Dat is waar, bijna net zo lekker als haar wintersiroop van vlierbessen. Het komt vast goed. ‘Zuring,’ herhaal ik een paar keer in mezelf, bekijk het blad nog eens goed en pluk met haar mee. Als ik een stukje van een blad in mijn mond stop en erop kauw voel ik mijn wangen onmiddellijk samentrekken. Zuur! Ik moet een gek gezicht hebben getrokken want mijn moeder lacht me hartelijk uit als ik snel het stukje blad uitspuug. Nee, deze naam zal ik niet meer vergeten! ‘Tut! Daar staan er nog meer, zie je ze? Pluk jij die even?’

Nu, jaren later, besef ik pas echt hoeveel mijn moeder toen

al van planten wist en hoe bijzonder het was wat ze er allemaal mee kon bereiden. Het was kennis die haar eigen moeder ook met haar had gedeeld toen ze zelf jong was. En nu was het mijn beurt.

'Ik kan al die namen écht niet onthouden, hoor!' klaag ik en voeg deze nieuwe naam toe aan het lijstje namen van bloemen die ze eerder al aanwees: moerasspirea, engelwortel en zuring.

'Probeer er dan een ezelsbruggetje bij te bedenken.' Mijn moeder draait zich om en wijst naar een volgend kruid. *'Waar vind je die op lijken?' Ik zie een plant met speerachtige bladeren op de grond met duidelijke nerven erin, een hoge stengel en een bloemknop waaromheen de meeldraden in een cirkel uitsteken. Alsof de bloem een tutu aan heeft. Ik besluit dat dat mijn ezelsbruggetje wordt. En dat is het nog steeds.*

'Mam, hoe heet die plant met die tutu ook alweer? Je hebt het me eens verteld, weet je nog? Ik kan me alleen nog dat ezelsbruggetje herinneren,' app ik mijn moeder tweeëndertig jaar later.

Haar antwoord laat niet lang op zich wachten. 'Ik moest even nadenken, maar dat zal de weegbree zijn. Je hebt de smalbladige weegbree en de breedbladige weegbree. De smalbladige is goed tegen hoest. Van de breedbladige kun je een aftreksel maken tegen insectensteken.' Ze doet het nog steeds, uitleg geven over de werking van de planten en daar ben ik haar nog steeds dankbaar voor. De liefde voor planten en voor de natuur die ze aan mij heeft doorgegeven zit nu eenmaal in ons en zal niet meer weggaan.

Het bleef niet alleen bij zulke natuurlessen. Mijn ouders wandelden en fietsten vrijwel elk weekend met ons door de nabijgelegen natuurgebieden en mijn tweelingzus en ik kregen dan vooral van mijn moeder een eindeloze stroom aan weetjes te horen. Zo leerden we bomen identificeren, vogelgeluiden herkennen en we leerden op een speelse manier de beginselen van kruidengeneeskunde. Als ik me weer eens had geprikt aan brandnetels liet ze me zoe-

ken naar hondsdrif om de plek met een gekneusd blaadje daarvan in te wrijven. Dat verlichtte direct de jeuk. Ik was dol op die weetjes. Ze wakkerden mijn verlangen aan om meer en meer over de natuur te leren.

En ik wás graag buiten. Daar kon ik volledig mezelf zijn, uitademen en maskers laten vallen. Voor planten en bomen hoef je je niet anders voor te doen dan je bent, zij veroordelen niet. Dat is trouwens waarom ik nog steeds graag de natuur in ga, maar het liefst zonder andere mensen, zodat ik de natuur ten volle kan aanvoelen.

Toen ik op mijn achttiende met iemand in gesprek raakte over mijn natuurverbinding en mijn spirituele inslag, zei hij plompverloren: ‘Je bent gewoon een heks!’ Ik was verbluft. Niemand had me ooit zo genoemd. Maar zo had hij het niet bedoeld, het was geen belediging. Daarop haastte hij zich om me uit te leggen dat er ook nu nog mensen zijn die zich een echte heks noemen en volgde er een uiteenzetting over wie die mensen zijn en waarom ze zich zo noemen. Zijn woorden raakten me tot in het diepst van mijn wezen omdat ik mezelf er direct in herkende!

De ontdekking dat hekserij bestond bracht de bal aan het rollen die me in de daaropvolgende jaren nog dichter naar de natuur en naar mijn eigen natuur leidde. Ik ontdekte onder andere dat het aanvoelen van de energie die de natuur uitstraalt een wezenlijk onderdeel is van het heks-zijn. Maar mijn beeld van ‘de heks’ moest groeien, ik was immers opgegroeid met het stereotype beeld uit sprookjes. In de heksenboeken die ik verslond stond beschreven hoe sprookjes – met daarin het negatieve beeld van heksen – waren ontstaan als waarschuwing om je vooral niet in te laten met mensen die hekserij bedreven. Tijdens de eeuwenlange heksenjachten kon je hier zelfs voor vervolgd worden. Ik las ook over moderne hekserij en ontdekte dat het gebruik van magie helemaal niet slecht was. Sterker

nog, de mannen en vrouwen die zich moderne heksen noemen veroordelen negatief gebruik van magie juist!

Hekserij betekent je verbonden voelen met de natuur en kunnen werken met de energie die voelbaar is. Niet de drang hebben om de aarde te onderwerpen maar te voelen en te luisteren naar de wijsheid ervan en meebewegen met de verschillende natuurlijke bewegingen, zoals de seizoenen en de maanfasen. Dit zie je terug in talloze rituelen. Deze verbondenheid met de ritmische bewegingen van de natuur – binnenin jezelf en daarbuiten – is wat heksen écht kenmerkt.

Of je jezelf een heks noemt is puur een persoonlijke keuze. Ik ken genoeg mensen die zich bezighouden met hekserij maar die zichzelf geen heks noemen. Dat begrijp ik, want er kleven nog steeds vooroordelen aan het woord. Ik heb ervoor gekozen om het als titel te dragen, om de negatieve lading om te draaien naar een positieve betekenis: iemand die in zijn of haar eigen natuurlijke kracht staat!

Elke heks beleeft en praktiseert hekserij op zijn of haar eigen wijze. Voor mij is de natuur de belangrijkste bron van kennis en kracht op aarde. Ik heb het nodig om iedere dag de natuur in te gaan, al is het maar voor even, om te aarden en te ontladen. De natuur is voor mij een verbinding met mijn eigen oerkracht, een verbinding met de oudheid, met al mijn voorouders, met de oude kennis en met de magie in de wereld. Mijn manier van leven is doorweven met natuurmagic, ook al woon ik in een stad. Je hoeft geen kluizenaar in een bos te zijn om de natuur aan te voelen. De lucht is overal om ons heen en onze voeten staan op de aarde. Zie hoe onkruid tussen de straatstenen groeit om ons eraan te herinneren dat de natuur zich niet zomaar laat beïnvloeden, zelfs niet in onze moderne steden van beton en asfalt!

Juist nu de technologie ons van de natuur weghoudt en

we worden opgeslokt door het jachtige leven trekt de magie ervan mij enorm. Niet alleen ontstres ik als ik buiten ben, ik krijg er ook weer energie van en versterk de verbinding met de natuur buiten en in mezelf.

In de afgelopen jaren is de weg die ik als heks heb belopen via allerlei omwegen steeds weer bij natuurmagicie uitgekomen. Bij alles wat ik deed en meemaakte was de natuur mijn toevluchtsoord. Als ik verdriet had waren er de katten om te knuffelen of het bos om een flinke wandeling te maken. Bij twijfels of als ik grote keuzes moest maken zat ik op een grafheuvel en vroeg mijn voorouders om inzicht. Ik las de tekenen die de natuur me gaf en wist instinctief welke keuze het beste voor me zou zijn. Nog steeds zie ik de natuur daarin als een extra bevestiging en ondersteuning van mijn eigen intuïtie. Intuïtie is een sterke raadgever, maar ik merk dat we zo getraind zijn om ons hoofd de overhand te laten nemen dat het moeilijk is om die saboteur uit te schakelen. Ik heb daar zelf soms ook nog moeite mee, maar dan geeft de stilte van de natuur me de rust om beter te luisteren naar mijn innerlijke stem.

Het vinden van een natuurlijke, magische manier van leven is een pad dat maar weinig uitgebreid beschreven staat, daarom deel ik mijn zoektocht in dit boek. Ik heb zelf de kennis beetje bij beetje bij elkaar moeten zoeken. Daardoor ontdekte ik hoe veelzijdig groene hekserij en natuurmagicie eigenlijk zijn.

Verbinding met de natuur zoeken is een verbinding aangaan met jezelf, maar dat is makkelijker gezegd dan gedaan. In rituelen vond ik de manier om mijn gevoel uit te drukken. Ik heb enkele van die rituelen beschreven om je op weg te helpen bij het aangaan van die verbinding. Er is niets mooiers dan jouw eigen krachtige zelf aanvoelen, jouw oerkracht, het gevoel van volledige controle, meebewegen met de ritmen van de natuur en je daar verder mee

verbinden. Een diepe connectie met de natuur geeft echt een diepere connectie met jouzelf!

Door je te verbinden met de natuur – en ook met de natuur in jezelf – zul je gaan ervaren dat er als het ware een extra laag over het leven wordt gelegd. Alles groeit en blijft veranderen. De aarde nu is niet meer zoals ze was, en toch is elke gebeurtenis en elke stap in het land opgeslagen. Met elke voetstap laat je als het ware sporen achter die door de energie van de aarde geabsorbeerd worden. Dit kun je voelen als je je erop afstemt.

Ik kijk naar de weegbree, in mijn hand. Het ballerina-kruid. Als ik mijn ogen sluit voel ik de verbondenheid met deze prachtige plek. In gedachten zie ik ook mijn moeder die als kind misschien net zo in de natuur heeft gestaan, terwijl zij aan haar moeder dacht. En zo zullen anderen hier ook ooit staan en zich verbinden. Voor hen zijn wij de voorouders. Laten wij daarom onze stappen vol intentie en wijsheid zetten!

De natuurlijke heks

Het einde van de speurtocht

Ik lag op een tuinstoel en had de zitting zo ver mogelijk naar achteren geklapt. Met een handdoek op de stoel en een zonnebril op was ik hét toonbeeld van een zonnende tiener. Nu moet je niet denken dat de tuin van mijn moeder een grote tuin was. Sterker nog, het was ons postzegeltuintje! Hooguit vier bij vijf meter, en er pasten – naast een strookje met planten – net twee tuinstoelen in. Op een daarvan lag ik nu, niet lang nadat ik de beslissing had genomen om mijn eigen weg te gaan in hekserij.

Eigenlijk vond ik zonnen niet eens fijn. Ik lag er ook helemaal niet voor de zon. Het was meer een excuus om de onrust die ik maar niet van me af wist te schudden even niet te hoeven voelen. Dus zo lag ik daar, stil op mijn rug en ik probeerde mezelf te dwingen om niks te doen. Druk als ik altijd ben, hoopte ik dat mijn hoofd ook eens dankbaar gebruik zou maken van dit zeldzame rustmoment maar toch begon het al na enkele minuten weer aan me te knagen. Had ik er wel goed aan gedaan?

Bijna drie jaar had ik in de heksengroep gezeten en leerde ik hoe ik hekserij in de praktijk kon brengen. Ik was een van de gelukkigigen geweest die al heel kort na het ontdekken van hekserij ook een groep was tegengekomen waarin ik in de leer kon gaan.

En ik hád er veel geleerd! Ik koesterde elk moment en alle kennis die ik er had opgedaan, maar het bloed kruipt waar het niet gaan kan en ik voelde aan elke vezel in mijn lijf dat het tijd was voor een andere wending. Zodoende had ik de andere heksen laten weten dat ik zou stoppen en was ik nu weer een solitaire, alleenwerkende heks.

Het afscheid was me niet in de koude kleren gaan zitten. Ik voelde me ontheemd. De heksengroep was na al die jaren gaan aanvoelen als een groep vrienden, maar na mijn beslissing was alle contact weg. Voordat ik in de groep was opgenomen, was ik ook alleen geweest en had ik al veel geleerd over hekserij, maar door samen te werken had ik in korte tijd zó veel geleerd dat ik niet goed meer wist hoe ik solitair in hetzelfde leertempo kon blijven doorgaan. Ineens leek ik stil te staan. En dat zat me dwars.

Mijn gedachten bleven maar over elkaar heen tuimelen dus gaf ik het zonnen op. Ik moest mijn onrust verdrijven en het park was vlakbij. Bij de ingang zag het er overwoekerd en donker uit. Dit was zo'n park dat door de gemeente maar weinig werd onderhouden. Niet dat ik het erg vond. Integendeel, liever dit dan een keurig gesnoeid park. Maar toch was ik hier de laatste tijd eigenlijk bijna niet meer geweest. Waarom eigenlijk niet? Had ik niet juist voor het solitaire heksenpad gekozen omdat ik op zoek was naar de connectie met de natuur, en telde dit park dan niet?

Dit bracht me op een idee. Nu ik hier toch was kon ik net zo goed mediteren op het grasveld bij de vijver. Hopelijk zou dat me wat inzicht geven in mijn situatie en zou ik me weer meer kunnen verbinden met de heks in mezelf. Ik zocht een goede plek uit om te liggen en keek nog eens om me heen. Er was hier echt niemand anders. Met mijn ogen dicht, mijn ene hand op mijn hart en mijn andere op mijn buik, ademde ik een paar keer diep in en uit. Ik heb altijd al makkelijk kunnen mediteren, en nu lag ik hier, op zoek naar antwoorden. Nog terwijl ik me op mijn ademhaling concentreerde kwamen er al beelden door. Meditatie was de manier geworden om met mijn gidsen te kunnen communice-

ren. Dus toen in de droomwereld tussen waken en slapen vanaf een bemost pad, van onder een boog met overhangende takken een vrouwenfiguur op me kwam toelopen, stelde ik me open voor dit contact. Bij de scheidslijn met de wolken, daar waar het pad begon of eindigde, stond ze stil en keek me geruime tijd aan. 'Het is tijd om richting te kiezen, verder te gaan. Volg de weg van je wensen en je intuïtie,' zei ze. 'Welke kant wil je op? Zet de stap en kijk niet achterom.' Ze ging opzij en toonde me zo het bemoste pad. Ze had gelijk, ik moest door en keek naar het pad dat ze me toonde. Toch aarzelde ik, want waar zou het pad uitkomen? En als ik op dat pad zou stappen, zou het dan mijn eigen weg zijn of die van haar? Ik besloot om afscheid te nemen om na te denken over de keuze die ze me had getoond, bedankte de verschijning en opende mijn ogen weer. Nog knipperend tegen het felle zonlicht sloeg ik een paar keer met mijn hand op het gras om weer te aarden. Terwijl ik opstond en verder het park in liep, dacht ik na over wat ik tijdens de meditatie had gezien en gehoord. Ik had – tegen beter weten in – gehoopt op een duidelijk antwoord maar ik wist uit ervaring dat gidsen en helpers altijd in raadsels praten. Achteraf zie je de boodschap duidelijk, maar op het moment zelf leek ze alleen maar gezegd te hebben wat ik zelf ook al dacht. Ik moest mijn eigen weg volgen, maar de keuze daarvoor had ik al gemaakt door uit de heksengroep te stappen. Welke weg was dan mijn eigen weg? Toen al was ik echt niet onbekend met magie en voorspellingen die uitkomen, maar toch sloeg mijn hart even over toen ik verderop een boog van takken zag, met daaronder een pad dat verder het park inliep. Die kant moest ik op! Daar lopend begon ik de symboliek van het bemoste groene pad dat de vrouwenfiguur me had getoond te begrijpen: het was niet de keuze of ik haar zou volgen of mijn eigen weg zou gaan, ze had me een magisch pad naar de natuur getoond! Ik kwam aan bij een splitsing. Zou ik links gaan of rechts? Via beide paden kwam ik uit op een weg naar mijn huis. In mijn ooghoek zag ik iets bewegen. Het was een briefje dat in een struik was opgehan-

gen. Van waar ik stond waren de grote krulletters goed leesbaar: Einde van de speurtocht.

Tranen welden op. Het was maar een briefje, bedoeld voor de buurtkinderen die hun speurtocht in het park hadden uitgezet. Maar dat ik het nu zag, vlak nadat ik had ontcijferd wat de verschijning me wilde zeggen, kon geen toeval zijn. Daar geloofde ik niet in. 'Dank je wel,' fluisterde ik. Schijnbaar in het niets, maar mijn gevoel ging uit naar mijn gidsen. Ze zijn er altijd, al missen we soms de aanwijzingen en waarschuwingen die ze ons geven. Deze boodschap was echter luid en duidelijk, zelfs uitgeschreven en op ooghoogte!

Ik heb het briefje meegenomen om me bij twijfel steeds weer aan het pad te herinneren. Het zit tot op de dag van vandaag in mijn magisch dagboek.

Natuurlijke, groene hekserij is een richting die nog niet zo uitvoerig is beschreven als bijvoorbeeld het pad van moderne hekserij. Daar zijn tegenwoordig tienduizenden boeken over te vinden. Waar je ook zoekt naar informatie over hekserij, je komt steevast uit bij moderne hekserij, maar specifiek over groene hekserij zijn slechts enkele tientallen boeken geschreven. En in de tijd waarin ik de keuze maakte om met mijn hekserij de natuurlijke kant op te gaan bestonden daarover nog veel minder informatiebronnen dan nu.

Toch is het een heel logische stap om vooral die kant van hekserij te onderzoeken. Wanneer heksen de bezieling van de natuur aanvoelen en daarmee kunnen werken is de natuur de grootste krachtbron die er is. Ze is onmisbaar! Voorbijgaan aan de natuurlijke kant van hekserij is voorbijgaan aan de grootste essentie van alle hekserij. De natuur is onze basis. Zonder de natuur zou er niets bestaan. Het is een aaneenschakeling van verbindingen die met elkaar te maken hebben en elkaar ook in stand houden. Zo

nemen bomen de stikstof op die wij uitademen en produceren daarvan de zuurstof die wij weer inademen. Bomen worden niet voor niets de longen van de aarde genoemd. Door de zon verdampt water dat vervolgens als regen weer neerdaalt op de grond, wat planten dankbaar opnemen met hun wortels zodat ze kunnen groeien. Diezelfde planten dienen vervolgens weer als voedsel voor de planteneters, waarvan de mest die ze op de grond achterlaten weer een rijke voedingsbodem vormt voor planten om op te groeien.

De levenskracht van de natuur is een oerkracht die ook in ons zit, omdat we onderdeel zijn van de natuur. Wij zijn net zo goed zoogdieren, alleen hebben wij onszelf buiten en boven alle diersoorten geplaatst omdat we ons anders ontwikkeld hebben, onze hersenen anders werken. Maar de ruim honderdvijfentwintigduizend jaar waarin we geëvolueerd zijn tot de mens die we nu zijn valt in het niet bij de vier miljoen jaar ontwikkeling van de mens ervoor. In ons onderbewustzijn schuilt nog steeds de behoefte aan verbinding met de natuur. Dat zie je heel simpel al terug in het afnemen van ons stressniveau als we ons omringen met bomen en planten, als we buiten zijn. In de natuur komen we thuis.

Animisme en Moeder Natuur

Heksen zijn zich bewust van de oerverbinding met de natuur. Als ik uitleg wat iemand een heks maakt doe ik dat op de volgende manier: *een heks is iemand die aanvoelt dat de natuur bezielde is, die bezieling ook in zichzelf voelt omdat hij of zij onderdeel is van de natuur, stilstaat bij de natuurlijke veranderingen en die ook in zichzelf voelt en door middel van symboliek en rituelen kan werken met die bezieling en veranderingen.*

Het aanvoelen van de bezieling in de natuur is al een

heel oud gegeven. Voordat mensen zich in huizen vestigden leefden ze veel meer in verbinding met de natuur waardoor voor hen veel duidelijker was dat alles wat leeft, bezielde is. Wanneer je direct afhankelijk bent van wat de natuur je schenkt, is het logisch dat je de natuur met het nodige respect bejegt, zeker als deze bezielde is. De natuur werd ook wel Moeder genoemd, omdat ze de voedster is van ons allemaal.

De term ‘Moeder Natuur’ wordt over de hele wereld nog steeds gebruikt, alleen wordt de natuur door het overgrote deel van de moderne westerse mensheid niet meer als onze basis, onze bron of als bezielde beschouwd, maar als iets dat er gewoon is.

Het geloof dat er in elk levend, natuurlijk iets een ziel of een geest huist, wordt animisme genoemd – afgeleid van het Latijnse woord *anima*, wat vleugje of ziel betekent. Daarbij wordt de natuur niet per se als een god gezien, en die bezieling wordt ook niet buiten de wereld geplaatst of is niet overheersend. Het is er gewoon, een vleugje ziel dat in alles aanwezig is. Vooral dieren, planten en bomen worden van oudsher als heilig beschouwd omdat daarvan veel duidelijker is dat er leven in zit dan van bijvoorbeeld stenen, bergen en de grond. Toch zit ook daarin leven! Bergen groeien, stenen worden gevormd door erosie en slijtage, weliswaar in miljoenen jaren, maar toch... En de aarde zelf verandert ook constant, meestal geleidelijk aan maar soms met schokken en aardbevingen die het aardoppervlak in één klap veranderen.

Vanwege de ziel in alles hoor je om toestemming te vragen voordat je iets natuurlijks plukt of wegneemt, vooral als je het gaat gebruiken voor magisch werk. In IJsland en Ierland vragen veel mensen ook vandaag de dag nog toestemming aan natuurwezens voordat er werkzaamheden

plaatsvinden waarbij een stuk natuur wordt ingenomen voor menselijk gebruik.

Soms kun je niet anders dan iets wegnemen van de natuur, tijdens het oogstseizoen bijvoorbeeld. Je móet oogsten omdat je anders niets te eten hebt. De oogstrituelen zijn er om de natuur te bedanken voor de giften, om de geesten van de planten te eren en om hen te danken voor hun vruchtbaarheid. Vanuit de behoefte een goede oogst te krijgen in de herfst ontstonden rituelen om voorafgaand aan de oogst de vruchtbaarheid van de aarde af te roepen, hoop uit te spreken, de grond te zegenen en deze de warmte toe te wensen die het nodig heeft om de gewassen te laten groeien. Een van de oudste ploeg- en zaaitrادات is het in de lente uitstrooien van as over de te ploegen akkers. As is een overblijfsel van licht en warmte. Door het aan de aarde te schenken geef je als het ware de warmte van de zon mee. De handeling is de symbolische samensmelting van het mannelijke (de zon) en het vrouwelijke (Moeder Aarde) waaruit vruchtbaarheid ontstaat.

Uiteraard zal de natuur ook zonder inmenging van mensen na de winter weer opwarmen en gaan groeien. Zeker in de laatste paar honderd jaar waarin we met behulp van de wetenschap en de ratio zoveel hebben leren verklaren, hadden landbouwers niet meer de illusie dat de gewassen alleen zouden groeien omdat zij een ritueel hadden uitgevoerd. De rituelen bleven uit gewoonte en traditie, maar ze gaven ook verdieping aan de verbinding met de verschillende stadia die de natuur doorloopt. En aangezien iedereen beter gedijt op complimenten en aandacht, geldt dat misschien ook wel voor de natuur. Dus wie weet heb je een goede oogst misschien tóch te danken aan de rituelen...

Verbinding voelen

Heksen die kiezen voor een natuurlijke vorm van hekserij voelen dus instinctief de verbinding met de natuur, kunnen werken met die bezieling en staan bewust stil bij de cycli die de natuur doorloopt.

Liefde voor de natuur verdwijnt niet meer als je het eenmaal hebt gevoeld. Je kunt het onderdrukken maar uiteindelijk schreeuwt je innerlijke stem het uit en kun je niet anders dan die wandeling maken waar je zo naar verlangt of dat weekendje weg dichtbij natuur boeken om eindelijk echt tot rust te kunnen komen.

Als kind bracht ik mijn vrije tijd het liefst buiten door, gelukkig volledig onbewust van hoe de natuur de jaren erna steeds verder van me af zou komen te staan. Nu ik zelf kinderen heb, ben ik me er terdege van bewust dat mijn eigen kinderen nóg minder in de natuur opgroeien dan ik toen ik hun leeftijd had. Huizen hebben lang niet allemaal meer een tuin en áls ze al een tuin hebben dan past er meestal net een schuur en een tuinzitje in. Agenda's zijn vaak zo vol gepland dat een trip naar de natuur een bezoekje van een uur wordt, eens per maand als het tegenzit. In Nederland hebben we geen wandelcultuur zoals in andere Europese landen. Juist in landen met immense, uitgestrekte natuurgebieden is het nog gebruikelijk om er elk moment van je vrije tijd opuit te trekken. Het is alsof in die landen de roep van de natuur nog steeds en veel harder hoorbaar is. In ons eigen land wordt elk stuk groen opgekocht om erop te bouwen. Zelfs de plekken die op papier beschermd zijn, blijken toch steeds vaker te verdwijnen onder beton of asfalt. Er worden continu stukjes vanaf gesnoept om er wegen en spoor doorheen aan te leggen en er parkeerplaatsen, kantorenparken en huizen op te bouwen. Geen wonder dat we ons hier steeds minder verbonden voelen met de natuur, er blijft almaar minder van over.

Toen aan het einde van mijn tienertijd hekserij op mijn pad kwam, vond ik daarin de weg terug naar de natuur. Ik heb lang het gevoel gehad dat er iets ontbrak in mijn leven en was erg zoekende naar mezelf, wat heel normaal is voor deze levensfase. Het hoort bij het losmaakproces om zo te leren op eigen benen te staan. In dit proces kwam ik erachter dat mijn spirituele vermogens anders waren dan die van mijn vriendinnen, die eigenlijk helemaal niets met spiritualiteit hadden. Dat gaf me nog meer het gevoel dat ik anders was. Nu ik wekelijks mails krijg van jongeren die zich anders voelen, begrijp ik pas dat de zoektocht naar zingeving echt hoort bij het vinden van je identiteit in die jaren van je leven. Maar toen ik er middenin zat leek het wel of ik de enige was die zich over zoiets groots als 'de zin van het leven' en 'wie ben ik?' druk maakte.

Ik vond in hekserij de weg terug naar de natuur en besepte toen pas hoeveel geheimen over de natuur ik nog niet kende. En soms komen de lessen niet direct, maar zie je ze pas tientallen jaren later. Ik heb dat nog geregeld. Nu ben ik tien keer zo oud als het vierjarige meisje dat haar geboortegrond moest achterlaten en nu pas begrijp ik waar mijn liefde en gevoel van thuiskomen vandaan komen als ik in bossen wandel, door de bergen loop of bij een rivier ben. Geboren in Italië en wonend naast een berg en in de buurt van een rivier ben ik in de eerste vier jaar van mijn leven in de natuur opgegroeid. Ik herken onbewust en instinctief de natuur die ik van jongs af aan heb leren kennen en heb aangevoeld. Met het ontdekken van hekserij leek het of er een sluier van de wereld werd getrokken en er een magische wereld onder vandaan kwam. En toen ik me begon te richten op natuurlijke hekserij gebeurde dit voor mijn gevoel opnieuw. Ik had al zoveel magie ervaren en hekserij had mijn leven al op zoveel punten verrijkt, en toch kwamen er weer nieuwe lagen van magie tevoorschijn.

Dit is natuurmagie

Teruggaan naar je eigen natuur brengt je terug naar je oorsprong. En het is best logisch dat wanneer je ver van de natuur bent afgedwaald, je de drang gaat voelen je er weer mee te verbinden. Dat is je eigen natuur die je aandacht trekt omdat ze daar behoefte aan heeft.

Voor iedereen geldt dat je in oerkracht je ware ik vindt, de kern van jezelf. Helaas werpen we al snel onze eigen blokkades op. We denken over alles na en we leven vanuit ons hoofd, wat heel veel onzekerheid met zich meebrengt. Vrijwel iedereen ervaart onzekerheid. De een wat meer dan de ander, maar er zijn maar weinig mensen die geen twijfels hebben over zichzelf of over de keuzes die ze maken. De aarde is er gewoon en denkt niet na over wat ze doet. Er is geen vooruitgedacht plan voor groei, er zijn geen twijfels, er is geen wikken en wegen, er zijn geen achterliggende gedachten. Alles wat in de natuur gebeurt, gebeurt vanuit levensenergie. De kunst is om vertrouwen te hebben in je eigen kracht en het rationeel denken een halt toe te roepen. Door ons steeds weer opnieuw met de natuur te verbinden en aan de aarde te spiegelen, niet te overdenken maar vanuit gevoel te leven, kunnen we onze eigen oerkracht terugvinden. En dan zijn we op ons sterkst.

Je hebt de individuele krachten van alles wat natuur is, de krachten van natuurlijke cycli en de algemene overkoepelende energie van gebieden en landschappen. Verbinding met één van deze krachten is al gebruikmaken van natuurmagie, en door te verbinden met ál deze verschillende natuurkrachten maak je van natuurmagie – en deze natuurlijke vorm van hekserij – je levenswijze.